

Η κόκκινη τέντα

Το ένα χτύπημα μετά το άλλο. Το νερό του ποταμού χτυπάει σ' όσους βράχους συναντάει και έπειτα συνεχίζει τον δρόμο του. Συνεχίζει να κυλά. Το ταξίδι το μεγαλώνει, το κάνει πιο δυνατό. Ξεκινάει από ένα ρυάκι και στο τέλος της πορείας του γίνεται μέρος ενός νέου κόσμου, ανακατεύεται με όμοιούς του, αλλάζει, από γλυκό γίνεται αλμυρό. Είναι μια νέα γεύση ζωής, σαν κομμάτι της θάλασσας πια.

Αφού εκπληρώσει το σκοπό του και γνωρίσει πολλά πράγματα κατά τη διάρκεια της πορείας του αναλείφεται στους ουρανούς κι έπειτα η ψυχή του αναγεννάται σ' ένα άλλο βουνό, σαν ένα άλλο ρυάκι. Το ταξίδι ξεκινάει από διαφορετικό τόπο και διαφορετικά τα εμπόδια, η ορμή του, η ζωή του.

.....

Η Άννα κοίταξε έξω από το παράθυρο του μαιευτηρίου. Ο καιρός ήταν συννεφιασμένος, μα αυτό δεν αποθάρρυνε τους νέους να βγουν έξω με τα κοντομάνικα μπλουζάκια και τις βερμούδες. Κι αυτή θα μπορούσε να βρίσκεται σ' εκείνη τη μικρή καφετέρια με την κόκκινη τέντα στη γωνία του δρόμου. Κι αυτή θα μπορούσε να φορέσει τις μπαλαρίνες της, τα πολύχρωμα φορέματά της και να βγει έξω αντί να κάθεται πάνω στο άσπρο νοσοκομειακό κρεβάτι.

Ξεφύσηξε με έναν τόνο μελαγχολίας αναπολώντας τη ζωή της λίγους μήνες πριν. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έκανε μια ανεπαίσθητη κίνηση με το χέρι της προς την κοιλιά της. Ήταν 26 χρονών, κοπέλα με φιλοδοξίες, σχέδια για το μέλλον, έναν άντρα που την αγαπούσε κι ένα παιδί στην κοιλιά της.

Νιώθει ξαφνικό πόνο. Ψάχνει με το βλέμμα της κάποιον γιατρό μα δεν είναι κανείς εκεί. Ο πόνος δυναμώνει κι αυτή αρχίζει να φωνάζει.

.....

Μπιιιιπ!

Ο οδηγός είναι έτοιμος να βγει έξω από το αυτοκίνητο για να καυγαδίσει με την κοπέλα που τόσο απρόσεχτα τρέχοντας βγαίνει στον δρόμο με κίνδυνο να την πατήσει. Εκείνη δεν δείχνει να μοιράζεται τη διάθεση για καυγά. Ενώ συνέχιζε να τρέχει μ' ένα απολογητικό χαμόγελο, άρχισε να πετάει βιαστικές συγγνώμες με την ελπίδα να την ακούσει.

Μετά από λίγα δευτερόλεπτα είχε ήδη ξεχάσει το περιστατικό διακρίνοντας την κόκκινη τέντα της μικρής γαλλικής καφετέριας που είχε δώσει ραντεβού και είχε αργήσει. Πολύ!

Οι περαστικοί την έβλεπαν απορημένοι. Η Χλόη ήταν μια λεπτοκαμωμένη κοπέλα μεσαίου αναστήματος. Με τα καστανοκόκκινα μαλλιά της πιασμένα σ' ένα χαμηλό κομψό κότσο και το απλό άσπρο κοντό φόρεμά της φαινόταν μια απλή, ντροπαλή κοπέλα και σίγουρα όμορφη.

Μα γιατί αργεί συνεχώς; Ενώ έτρεχε βλαστημούσε μέσα από τα δόντια της. Είχε νευριάσει με τον εαυτό της που διάλεξε να βάλει τις μπαλαρίνες της που την δυσκόλευαν απίστευτα στο τρέξιμο και

κυρίως που βρήκε την συγκεκριμένη μέρα να αργήσει. «Όχι σήμερα! Όχι σήμερα!» έλεγε και ξανάλεγε στον εαυτό της. Είχε τόσο καιρό να τον δει. Μα πόσο μακριά ακόμα ήταν αυτή η κόκκινη τέντα;

.....

Η Έμμα κάθεται μπροστά στο τζάκι παρακολουθώντας τις φλόγες να αγκαλιάζουν το ξύλο. Ο καιρός είναι υπερβολικά ζεστός για να ανάψει κανείς τζάκι αλλά η γιαγιά κρύωνε. Το κάτω μέρος του κούτσουρου έχει ήδη μαυρίσει. Ένα στάδιο πριν μετατραπεί σε στάχτη. Κάτι που παλιά ήταν μια ζωή, ένα μέρος του δάσους καταστρεφόταν εκεί, μπροστά της. Νιώθει ήδη την ζέστη. Οι χημικές αντιδράσεις της καύσης είναι εξώθερμες ή κάτι τέτοιο.

Το βιβλίο της χημείας βρίσκεται πάνω στο τραπέζι ανοιχτό. Εδώ και ώρα προσπαθεί να διαβάσει μα δεν βγαίνει τίποτα. Στο προηγούμενο μάθημα έλειπε, έμεινε μαζί με τον μπαμπά στο νοσοκομείο. «Όλο και καλύτερεύει», καθησυχάζαν οι γιατροί.

Χτυπάει το τηλέφωνο. Ακούγεται από την κουζίνα. Τρέχει μέχρι εκεί γρήγορα πριν ξυπνήσει η γιαγιά από το θόρυβο.

Το σηκώνει. Υπάλληλος μιας εταιρίας απαντάει στην άλλη γραμμή. «Αυτή τη στιγμή οι γονείς μου κοιμούνται», λέει ψέματα. Με ένα εντάξει της κλείνει το τηλέφωνο. «Τι ψυχρά αυτά τα άτομα από τις εταιρίες», σκέφτεται και γυρνάει πίσω στο τζάκι καθώς συνεχίζει να περιμένει το τηλέφωνο να χτυπήσει.

.....

Είναι ευτυχισμένη. Έχει μαζί της τους δύο άντρες της ζωής της. Ο ένας με το υπέροχο χαμόγελό του την αγκαλιάζει και τη φιλάει ψιθυρίζοντας συνεχώς «Έγινα πατέρα!». Ο δεύτερος, το μικρό αγοράκι στην αγκαλιά της κουρνιαρίζει στο στήθος της και κοιμάται. Βλέπει τα πρώτα του όνειρα εκεί, στην αγκαλιά της και κατάλαβε πως το παιδί άξιζε όσα είχε αυτή περάσει. Έδωσε αξία στην ύπαρξή της το δικό της παιδί.

.....

Επιτέλους έφτασε στην κόκκινη τέντα. Ήταν εκεί. Καθόταν στα έξω τραπεζάκια του μικρού καφέ παρατηρώντας την χαμογελαστός.

Έτοιμη να βουρκώσει από την συγκίνηση σταμάτησε λίγα μέτρα μακριά του. Τα γεμάτα θάλασσα μάτια του ήταν καρφωμένα στα δικά της. Έτρεξε να τον αγκαλιάσει και αυτός σηκώθηκε όρθιος σπρώχνοντας την καρέκλα με θόρυβο. Μέσα σε μια στιγμή βρέθηκε να χαϊδεύει το πρόσωπό της, να τη νιώθει κοντά του.

-«Πού ήσουν τόσο καιρό; Γιατί ήσουν μακριά μου;», του ψιθυρίζει γλυκά στο αυτί.

Και τότε το όνειρο σπάει κι αυτός βρίσκεται στο κρεβάτι του άφωνος από τις ερωτήσεις. Η άγνοια για την απάντηση τον κατακλύζει με ιδρώτα. Έχει αποπνικτική ζέστη, μια κόρνα ακούγεται έξω κι ένα σπουργίτι κάθεται στο παράθυρο. Κι αυτός είναι μόνος. Το πρόσωπο τη Χλόης δεν βρίσκεται πια στα χέρια του και ήταν αυτός που την είχε αφήσει να φύγει.

Κατευθύνεται προς την πόρτα φορώντας τα χθεσινά του ρούχα. Αποφάσισε να κάνει το όνειρο πραγματικότητα.

.....

Το τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Αυτή τη φορά είναι ο θείος. Έρχεται να την πάρει να πάνε στο νοσοκομείο.

Μετά από 10 λεπτά μπήκε μέσα στο αυτοκίνητο. Ο θείος είναι σιωπηλός, συνηθισμένη κατάσταση μετά το ατύχημα του πατέρα. Γκρίζα κτίρια περνούν από μπροστά της. Η μόνη πινελιά χρώματος στη γειτονιά είναι η γωνιακή μικρή καφετέρια με την κόκκινη τέντα.

Ξαφνικά ο θείος πατάει φρένο. Ένα κορίτσι συνέχιζε να τρέχει προσπαθώντας ταυτόχρονα να απολογηθεί που πετάχτηκε απρόσεχτα στο δρόμο. Ο θείος πήγε να βγει έξω από το αυτοκίνητο για να της κάνει παρατήρηση, αλλά δεν την πρόλαβε. Ξαναμπήκε μέσα στο αυτοκίνητο χτυπώντας το τιμόνι αγανακτισμένος. Έπειτα προς μεγάλη έκπληξη της Έμμας άρχισε να κλαίει. Τον λυπήθηκε.

-«Μην στεναχωριέσαι θείε. Καλά είναι η κοπέλα, δεν έπαθε τίποτα», προσπάθησε να τον καθησυχάσει γεμάτη άγνοια αλλά αυτός της έκανε ένα αρνητικό νεύμα.

Το βλέμμα της έπεσε στο ρολόι του αυτοκινήτου. Έντρομη πρόσεξε πως ήταν πολύ νωρίς ακόμα για την ώρα του επισκεπτηρίου και στράφηκε πάλι στο κλαμένο της θείο για άσκοπη παρηγοριά. Τα ρούχα που φορούσε ήταν μαύρα.

Και τότε ο κόσμος της καταστρέφεται, φλέγεται. Μόνο που τώρα δεν υπάρχει ζέστη, μόνο ψύχος. Λες κι κόσμος καίγεται από πάγο.

Και το ποτάμι συνεχίζει να κυλάει.